SĂRBĂTORIREA MAESTREI GEORGETA STOLERIU

(Costin Popa – 20 februarie 2006)

Serată de excepţie în Studioul „Mihail Jora” al Societăţii Române de Radiodifuziune! Reunire de importante forţe artistice, afiş bogat în nume sonore. Totul pentru marcarea ceasului aniversar al sopranei şi profesoarei Georgeta Stoleriu, multilaterală personalitate a muzicii româneşti. Iar pentru că întreg repertoriul ales a cuprins numai pagini de Wolfgang Amadeus Mozart a fost, cu siguranţă (deşi programul de sală nu a specificat!?) şi un omagiu în plus adus maestrului salzburghez în anul împlinirii a 250 de ani de la naştere.

Splendidă interpretă a podiumurilor de concert, în ţară şi străinătate, Georgeta Stoleriu (foto) excelează într-un teritoriu pretenţios, al liedului şi literaturii vocal-simfonice, a cărui arie de abordare se întinde de la muzica veche şi până la cea contemporană, trecând fără ocolişuri prin baroc, clasic, romantic. Este un repertoriu de imensă vastitate şi varietate pe care soprana îl parcurge cu solidă şi fără de fisuri cultură stilistică.

Remarcabilă această pliere la spiritul partiturilor fie că este vorba de cântecele vechilor menestreli, de arii haendeliene sau cantate de Bach, de lieduri de Schubert, Schumann sau Brahms sau compoziţii de George Enescu, Jora sau Felicia Donceanu! Imposibil de enumerat – doar cu preţul unui „fişier” uriaş – tot ce a cântat şi cântă Georgeta Stoleriu! Lecturilor sale le dăruieşte glasul limpid, de transparenţa şi curăţenia cristalului, puritatea de sunet diafan, lucirile pătrunzătoare, totul înveşmântat într-o colorizare pe care o gândeşte pornind de la profunzimea semnificaţiilor poetice. Interpretări măiestrite care se adaugă unei prezenţe scenice de mare rafinament! Aşa a fost şi în concertul de la Sala Radio în care a interpretat **Laudate Dominum** din **Vesperae Solenne de Confessore** şi, alături de Angela Rogac, Răzvan Ţuculescu, Markus Hollop, **Agnus Dei** din **Missa în Do major**.

Cultura stilistică a Georgetei Stoleriu depăşeşte propriul cadru repertorial şi faptul devine evident când vorbim de cealaltă dimensiune a artistei, aceea de importantă formatoare de tineri cântăreţi. Marea majoritate sunt solişti de operă şi, fie că interpretează Gluck sau Verdi, Mozart sau Puccini, Bellini sau Offenbach, sunt ideal integraţi. Este ceea ce le-a fost insuflat, este ceea ce au învăţat de la maestra lor. Profesoara universitară Georgeta Stoleriu are astăzi solide motive de mândrie: o semnificativă parte a fostelor ei studente se regăseşte astăzi pe afişele teatrelor lirice mondiale, de la Scala la Opera de Stat din Viena, de la Metropolitan la Opera Regală Covent Garden. Ce poate fi mai minunat, mai inspirator? Un veritabil „brand” de maestră de canto!

Grăitor pentru dragostea şi gratitudinea cu care Georgeta Stoleriu este înconjurată a fost şi faptul că multe din discipole au ţinut să fie prezente pe scenă, la sărbătorire, unele venind din străinătate chiar în ziua concertului bucureştean, între două spectacole la Zürich sau la Viena.

Parfumul excelenţei a plutit în substanţială măsură în Sala Radio. Arta celebrei mezzosoprane Ruxandra Donose (foto) a sedus în dificila **Parto, parto** aria lui Sextus din **Clemenţa lui Titus**, dar şi în duetul Fiordiligi-Dorabella din primul act al operei **Così fan tutte**, în compania foarte bunei soprane Ruxandra Vodă, solistă care a mai apărut pe podium alături de Felicia Filip (duettino Susanna-Contesa din **Nunta lui Figaro**) şi, singură, în partea I-a a Motetului **Exsultate, Jubilate**.

Felicia FILIP

Ileana TONCA

Felicia Filip a cântat recitativul şi aria Donnei Elvira din actul secund al operei **Don Giovanni**, restituindu-i în integralitate patina mozartiană, expresia ce îmbracă agilităţile portativului.

Solistă stabilă a Operei de Stat din Viena, Ileana Tonca a propus o atractivă tălmăcire a ariei Zerlinei (**Don Giovanni**, primul act) cu impecabilă frazare şi subtilă comunicare. În „haina”aceluiaşi personaj dar alături de Masetto, soprana lirico-lejeră Ileana Tonca a apărut împreună cu timidul – la figurat – bas Gabriel Bănică. Privirea languroasă a Zerlinei-Ileana a încercat să-i dea, în zadar, curaj.

Soprana Adina Niţescu a cântat recitativul şi aria Donnei Anna (**Don Giovanni**, actul al II-lea) şi, împreună cu tenorul Ruben Mureşan, duetul Donna Anna-Don Ottavio. (Mai târziu, Mureşan a adăugat şi aria **Il mio tesoro**). N-am mai ascultat-o de mult timp pe Adina Niţescu şi rolurile pucciniene de factură lirico-spinto (Manon Lescaut, Cio-Cio-san, Floria Tosca) pe care le interpretează pe mari scene îşi găsesc, aveam să constat, acoperire prin culoarea vocală mai sombrată, mai plină şi cu registru grav pregnant articulat, prin deciziunea accentuării. Păcat că sub presiunea de forţă a notelor acute, intonaţia suferă pe alocuri, şi nu cum m-aş fi aşteptat, ci prin tendinţa de depăşire a înălţimii corecte a sunetului. În fond, vocea are prospeţime şi tinereţe.

Şi din nou păcat! Tenorul Ruben Mureşan nu s-a ridicat la standardul serii. Am regretat odată în plus că alte nume prezente pe afiş n-au cântat decât în ansambluri, în scene din **Flautul fermecat**. Mă gândesc la excelentele mezzosoprane Maria Jinga şi Claudia Codreanu, după cum, aş fi dorit s-o ascult pe Antonela Bârnat, una din speranţele vocilor feminine grave. În zisele scene, au mai evoluat sopranele Elena Stancu şi Isabelle Radigon.

Experimentata mezzosoprană Aura Twarowska a fost, cu frumoasă voce, un Cherubino ce a depăşit serios... pragul adolescentin; soprana Anda Pop a interpretat aria **Dove sono** (**Nunta lui**

Figaro) iar alături de Ruben Mureşan, Claudia Codreanu şi Aura Twarowska a fost Doamna I-a în prima scenă a operei **Flautul fermecat**.

Delicata Mirela Zafiri, delicioasă Susanna, a avut drept companie (în duettino din **Nunta lui Figaro**) o Marcellina – Gabriela Hazarian – bine integrată în rol (este o actriţă talentată – îmi amintesc de senzuala Carmen pe care a întrupat-o acum câţiva ani pe scena Operei Naţionale bucureştene) dar cu voce uşor decalibrată ca emisie. Sper, temporar.

În scurtele sale intervenţii, Corul Radio (dirijor Dan Mihai Goia) şi-a demonstrat apetenţa pentru repertoriul mozartian. Nu foarte inspirată – din punctul de vedere al acurateţei – mi s-a părut prestaţia Orchestrei de Cameră Radio, aflată sub academica baghetă a lui Ludovic Bács. Chiar pagina introductivă a concertului, uvertura operei **Nunta lui Figaro**, a fost departe a avea exuberanţa vestitoare a unei folle journée. Şi dacă am asistat la o... folle soirée greu de uitat, atunci s-a datorat maestrei Georgeta Stoleriu şi minunatelor ei eleve.